

Bölüm 1: Deprem

Sabah 4 suları, herkes uykusunda mışıl mışıl uyurken büyük bir sallantı herkesi uykusundan eder. Ben de ne olduğunu anlayamarak annemlerin bağırışına uyanmışım, sallantı o kadar güçlüydü ki yatakta hareket bile edemiyordum. Uyku sersemi olduğumdan durumu da tam kavrayamamışım ve yaklaşık 40 saniye yatakta kaldıktan sonra deprem biraz yavaşlamıştı (en azından biz öyle düşündük) ve ben yataktan indim derken tam o anda çok yüksek sesli bir gürültü duyduk. Her yer karanlık olduğu için göz gözü görmüyordu ve neler olduğunu anlayamadık. Annem doğal gaz patladı sandı, babam da yıkılıyorz sandı. Fakat aslında yan binamız yıkılmıştı ve bunu aşağı inene kadar anlamamıştık. En sonunda deprem duruldu ve hazırlanmaya başladık. Hazırlanmak daha dertliydi, soğuk bir kış günüydü ve deprem başladığı saniye elektrik kesildiği için önümüzü bile göremiyorduk. Montları giydik ama telefonlarımızı bulamadık (bir tek babam buldu) ve ben çorap giymeyi bile unutmuştum. Kapıya doğru giderken fark ettik ki kapıya açılan koridorda olan gardırop olduğu gibi duvara yıkılmıştı ve yolumuzu kapatmıştı, neyse ki oturma odamızdan mutfığa olan duvarı yıktırıp kapı yaptırmıştık. Bu sayede oradan geçebildik, tam kapıya gelmişken bir daha deprem vurdu fakat bu sefer depremden çok başka bir şey sarstı beni, sanki bir şey beynimin içine yavaşça nüfuz ediyor gibi hissettim. Dayanılmaz acı beynimin dışından içine doğru çok acı verici bir şekilde ilerliyordu ama o anda bunu unutmaya çalışıp kendime gelmeye çalıştım. Zaten o arada acı büyük çoğunlukla geçti ve sonunda yıkılmak üzere olabileceğini düşündüğüm bu evden inmeye odaklandım. Elime ne gelirse giydim (her zaman kapının önünde duran terliği bulamadığım için ayağıma bile sığmayan bir tuvalet terliğini giydim) ve inmeye başladık. Ben köpeğimi kucağıma alıp koşarak inmeye başladım, önümü bile görmeden koşuyordum ve en sonunda aşağı kata indiğimde annemler benden 2 kat yukarıdaydı. Aşağıya indiğimde apartmana şık görünsün diye yaptırdığımız mermerlerin kırıldığını gördüm, her yer kırık doluydu. Mecburen onlara basa basa kapıya gittim ve açıp dışarı çıktım. Bir de ne göreyim, kocaman 11 katlı bina yıkılıp tuzla buz olmuş. Dışarıda herkes ağlıyor, o korkuyla aşağı indiğim gibi ben de ağlamaya başladım. Annemle babam geldi sonunda ve onlar da ağlamaya başladı. Yağmur sağanaktı ve yanımızdaki yıkılmış binanın içindeki yardım edin bağırışlarını duymamıza rağmen hiçbir şey yapamamanın şokuyla ve üzüntüsüyle oturup ağlıyorduk. Çok korkunç saatlerdi. Dışarısı buz gibiydi ama şokta soğuğu bile hissetmiyorduk. Tek düşündüğümüz şey geleceğimizin ne olacağıydı üstelik bu durumdayken yan etmenler durumu benim için çok daha kötü hale getiriyordu; çorabım yoktu, telefonumu alamamıştım, arabamızın anahtarını alamadığımız için soğukta oturuyorduk, internet yoktu, hatlar çekmiyordu ve hiçbir şeyden haberimiz yoktu. Bu karanlık saatlerde ben beynimde oluşan o acıyı düşünmemeye çalıştım, tek umduğum şey beyin kanaması geçirmemektir. Tam o sırada onlarca arama sonucu babam ortağımıza ulaşabilmişti, onlardan gelip bizi almalarını rica ettik ve sağ olsunlar bizi aldılar. Onların evine giderken yan yatmış binalar, ters dönmüş müstakil evler, tuza dönmüş apartmanlar gördüm. Bunun bir felaket olduğunu anlamıştık ama büyüklüğünü kestiremiyorduk. Saatlerce hiçbir şeyden haberimiz olmadan soba eşliğinde oturduk, ağlaştık. Sonunda halamdan öğrendik ki deprem 11 ili etkileyen 7.8 büyüklüğünde ve 7 kilometre derinlikteki devasa bir depremdi. Olayın boyutunu anlamakta aylar geçmesine rağmen hâlâ zorluk çekiyorum. Tabi bununla bitmiyor, sabaha kadar oturduktan sonra gittik arabamızı aldık ve başka bir eve geçtik (ortağımızın annesinin evine). Tam oturduk jeneratör çalıştırdık derken ikinci devasa deprem başladı, bu depremi ilimiz çok hissetmedi fakat bu deprem de 7.6 büyüklükte ve yine yüzeye çok yakın bir depremdi. Yüz binlerce kişi evini, on binlercesi hayatını kaybetti...

Bölüm 2: Uyanış

O depremden beri 5 ay geçti, şimdi sıcak bir temmuz günü yazlığımızda ailemle kahvaltı ediyorum. Henüz kimseye söylemedim ama hâlâ içime işleyen o acıyı düşünüyorum. Bazen geri geliyor, kendini birkaç dakika gösteriyor ve gidiyor. O birkaç dakikada kulağıma çınlamalar giriyor, dünyanın rengi değişiyor. Fakat şüphesiz ki şu ana kadar yaşadığım en garibi geçen hafta olandı, çünkü bu sefer birkaç dakikalık halüsinasyonlar yerine gerçekten bir şeyler yaşanmıştı. Saat öğleden önce 11 civarıydı ve deniz şaşırtıcı bir şekilde halen çarşaf gibiydi. Kuşlar uçuşuyordu, insanlar denize giriyordu ve ben de şezlonga uzanmış telefonuma bakıyordum. Tipik bir yazlık günüydü kısacası. Fakat bir anda sanki içimde benden başka biri varmış gibi hissettim ve her şey farklı görünmeye başladı. O birkaç dakika için dış dünya beynimin bana gösterdiği görsel illüzyonlardan çıkıp matematiksel hesaplara dönmeye başladı. Dalgaların sesi, kuşların cıvıltısı, solumda gördüğüm dağların yeşilliği... Artık hiçbir bende romantik ve heyecan verici bir his uyandırmıyordu, tek gördüğüm matematik hesaplarıydı. Denizdeki dalgaların hareketi bir rastgelelik değildi artık, rüzgarın hızına, giderek sığlaşan denize ve yüzey gerilimine bağlı hareket eden su kütleleriydi ve onları hesaplayabiliyordum. Kumsalda tam olarak ne kadar ileri ulaşabileceklerini biliyordum. Gökte uçuşan kuşların kanat açılarında ufak değişikliklere bakarak nereye gideceklerini anlıyordum. Bu kadar bilginin bir anda yüklenmesiyle ilk anlarda gözlerim yuvamdan fırlayacak gibi oldu, beynim acıyla doluyordu ama 25-30 saniye sonra yavaşça uyum sağlamaya başladım. Artık acı yüksek oranda azalmıştı ve görüşürüm normale dönmüştü. Yeni oyuncak bulmuş çocuk gibi etrafa bakmaya başladım ve hızla ilerleyen bir tekne gördüm ama benim incelememe fırsat vermeden içimde bir yerde duran biri bana fısıldadı: Tekne 40 saniye sonra fazla sığ bir alana girip kayaya sürtecek ve su almaya başlayacak. Tabi bunu bana dışardan biri fısıldamadığından inanıp inanmama gibi bir seçeneğim yoktu, bunun olacağını biliyordum. Bu yüzden hemen şezlongumdan kalkıp denize doğru koştum ve tekneye el sallayıp bağırmaya başladım fakat nafile... Tekne beni duymadı ve aynen söylenen gibi kayaya sürüp su almaya başladı. Yardım etmeliyim diye düşünürken bir anda her yer kararmaya başladı ve son hatırladığım şey bedenime denizin buz gibi suyunun işlemesiydi. Ne kadar süre geçti bilmiyorum ama gözümü açtığımda hala suyun içindeydim ve ciğerlerim yanıyordu, boğulmak üzereydim ve bir panik haliyle kendime geldiğimde hemen yüzeye fırladım. Nefesim kesilmek üzere gibi hissediyordum, kalbim yerinden çıkacakmışçasına atıyordu ve normalde olduğundan 3-4 kat hızlı nefes alıyordum. Dakikalarca öksürdükten hatta neredeyse kustuktan sonra yakındaki duş alma yerlerine koşup kana kana su içmeye başladım ve yeterince içtikten sonra bir köşede kuma yığılıp geçmesini bekledim. Sonunda biraz iyi olduğumda tekneye ne olduğunu merak ettim ve arkama döndüğümde gördüğüm şey beni çok şaşırttı. Tekne çoktan boşaltılmış ve insanlar sahile getirilmişti, fakat bu kurtarma olayı ben denizden çıkmadan olmuştu çünkü çıktıktan sonra herkes normal hayatına geri dönmüş gibiydi. Kitap okuyanlar kitaplarına, yüzenler yüzmelerine dönmüştü. Asıl gerçeği fark ettiğimde beynim kısa devre yapmış gibi etrafa salakça bakıyordum, suyun altında bu kadar kalmama rağmen neden bana bir şey olmamıştı? Normalde bu kadar süre suyun altında kalan birine ciğer yanmasından çok daha kötü şeylerin olması gerekiyordu, ama olmamıştı. Belki düşündüğüm kadar uzun kalmamışımdır diyordum ama durum o kadar kaldığımı gösteriyordu. Sebebini bilmiyordum ama bende bir şeylerin korkunç derece yanlış olduğunu içten içe fark etmiştim. Kafama takmamaya çalışarak eve döndüm ve günün geri kalanında uyudum. Geçen hafta yaşadığım bu olayı anlatma sebebim bana neler olduğu hakkında bir ipucu bulmuş olmam. İnternette biraz araştırma yaptıktan sonra bir insanın suyun altında bu kadar uzun süre hayatta

kalabilmesi için 3 şeyin lazım olduğunu buldum. İlk olarak gırtlak kapağının tamamen kilitlenip içeri olabilecek minimum miktarda su alması lazım; ikinci olarak, minimum enerji harcamak için nabız aşırı az bir seviyeye indirilmeli ve son olarak kan o an için gerekli olmayan organlardan çekilip beyne ve kalbe odaklanmalı. Fakat şöyle ufak bir sıkıntı var ki normal bir insan bedeni bunların hiçbirini bu kadar uzun süre stabil bir şekilde gerçekleştiremez. Ama eğer suyun altında bu kadar süre kalıp hayatta kaldıysam bunları gerçekleştirmiş olmam gerek... Bu da demek oluyor ki... Hayır, henüz bunu düşünmek için çok erken. Ben içimde bu belirsizlikle boğuşurken annem bana seslendi:

- N'oldu? Bugün pek bir dalgınsın, dedi.

Ben de:

- Bir şeyim yok annem ya, biraz düşüncelere dalmışım o kadar, dedim ve onlara bir gariplik fark ettirmemeye çalışarak kahvaltımıza sohbet eşliğinde devam ettik.

Bölüm 3: Anlayış

Yazlıkta sıradan bir gün daha... Arkadaşlarımla havuza girdim, bir iki saat voleybol oynadık ve şu an içeride babamla film izliyoruz. Daha doğrusu o izliyor, ben ise ekrana boş boş bakıyorum. Çünkü aklım filmde değil. Bir anomali daha yaşadım. Ama bu seferki, diğerlerinden çok farklıydı...

Her şey dün gece oldu. Yorgunluktan bitik halde yatağa girdim. Uykuya dalmadan önce kafamı dağıtmak için içimden en sevdiğim şarkıyı mırıldanıyordum. Nakarat kısmına geldiğimde, beynimin içinde sanki görünmez bir düğmeye basıldı.

Bir anda, o mırıldandığım melodi, stüdyo kalitesinde, basları ve tizleri mükemmel bir şekilde zihnimde yankılanmaya başladı. Durumu idrak etmem beş on saniyemi aldı. Yatakta kaskatı kesildim. Kulağımda kulaklık yoktu, odada hoparlör yoktu ama beynimin içinde konser veriliyordu. Korkuyla karışık bir refleksle, 'Dur!' diye geçirdim içimden.

Ve müzik... Bıçakla kesilmiş gibi anında sustu.

Hemen tekrar başlatmayı denedim. Odaklandım, şarkıyı düşündüm, hatta içimden bağırdım ama nafile. Tık yoktu. O ilk seferki netlik gitmiş, yerini sağır edici bir sessizliğe bırakmıştı.

Ama pes etmedim. O gece uyku haram oldu bana. Yaklaşık üç saat boyunca yatakta döndüm durdum. Bu tam bir deneme-yanılma süreciydi. Hangi düşünce o kapıyı açıyordu? Hangi odaklanma şekli o 'düğmeye' basıyordu? Beynimin içinde körlemesine bir anahtar arıyordum.

Ve sonunda... Başardım. Doğru zihinsel frekansı yakaladığım an, o görünmez devre

tamamlandı ve müzik tekrar, aynı kristal netliğinde zihnime doldu.

O ilk başarıdan aldığım cesaretle hemen başka bir şarkıya odaklandım. Zihnimde sadece ismini geçirmem yetti. Şak! Melodi anında değişti. Arada bekleme süresi, yükleme ekranı veya cızırtı yoktu.

Heyecanım korkumu bastırmıştı. Bir DJ gibi kendi zihnimle oynamaya başladım. 'Sesi aç,' dedim; beynimin içi bir stadyum konserine döndü, kulak zarlarım titremedi ama basları göğsümde hissettim. 'Kıs,' dedim; müzik yumuşak bir fısıltıya dönüştü. Nasıl yaptığımı teknik olarak bilmiyordum. Tıpkı parmağımı kaldırmak için hangi sinirleri ateşlediğimi bilmediğim gibi... Sadece istiyordum ve oluyordu. Bu, artık bedenimin bir parçasıydı.

Ama gecenin ilerleyen saatlerinde o ilk adrenalin dalgası çekildiğinde, geriye sadece yatağımın içindeki karanlık ve ağır sorular kaldı.

Müziği susturdum. Odanın sessizliği üzerime çöktü. Az önce yaptığım şey imkansızdı. Tıbben, fiziken, mantiken imkansızdı. Ama yapmıştım. Tavana boş boş bakarken o soğuk gerçekle yüzleştim: Ben artık sadece 15 yaşında, Lise 2'ye giden sıradan bir öğrenci değildim. Bedenimde, benim iznim olmadan çalışan bir şeyler vardı. Bu bir hediye miydi, yoksa bir lanet mi? Ve en önemlisi... Bunun bedeli ne olacaktı?"

Dünden beri zihnimin arka planında sürekli bu sorular dönüp duruyordu. Önce o tekne kazasındaki açıklanamaz öngörü ve fiziksel dayanıklılık, şimdi de bu zihinsel müzik kontrolü... Bunlar düpedüz insanüstü şeylerdi.

Ben neydim? Bir mutant mı? Yoksa bir deney faresi mi? Bu şey her nereden geldiyse, beni nereye götürecekti?

Tam bu karanlık düşünceler arasında kaybolmuşken, annemin sesi salonda yankılandı: Hadi bakalım, yemek hazır!

Babam filmi durdurdu. Ben de düşüncelerimi bir süreliğine rafa kaldırıp, hiçbir şey olmamış gibi ayağa kalktım. Yüzüme o masum, hiçbir şeyden haberi olmayan çocuk maskesini takarak onlarla birlikte yemek masasına geçtim.

Yemeği sessizce yedikten sonra, kafamdaki o gürültülü düşünceleri zorla susturup filme odaklanmaya çalıştım. Gece bitip yatağa girdiğimde ise beynim o kadar yorgundu ki anında sızdım.

Ertesi gün uyandığımda, içimde dünkünden çok farklı, soğuk bir kararlılık vardı. Dün gece korkumu bastırmak ve kafamı dağıtmak için işin eğlence kısmına sığınmıştım. Ama bugün başka bir şey yapacaktım. Bugün oyun oynamayacaktım.

Bu gücü test edecektim. Sınırları neydi? Neler yapabiliyordum? Eminim kafamın içindeki bu teknoloji -her neyse artık- sadece müzik dinlemeye yaramıyordu. Potansiyeli bundan çok daha fazla olmalıydı.

Sessizce odama çekildim ve ilk iş olarak bildiğim sularda yüzmeye karar verdim: Müzik.

Zihnimde komutu verdiğim an, o tanıdık melodi başladı. Dün geceki uyku sersemliğim ve yorgunluğum yüzünden fark edemediğim bir detayı şimdi çok net hissediyordum. Bu sadece 'şarkı duymak' değildi. Her enstrümanın titreşimini, vokalistin nefes alışını, bas gitarın telinden çıkan o tok sesi... Hepsini en saf haliyle, kayıpsız (lossless) bir formatta algılıyordum. İstedikim gibi kısip açıyor, şarkı geçiyor, ekolayzır ayarlarıyla oynuyordum. Bu kısımdan emindim; ses sistemi kusursuz çalışıyordu.

'Müzik işi tamam,' diyerek yayını kestim. Odanın sessizliği geri döndü.

Yatağın kenarına oturup ellerimi dizlerime koydum. Peki sırada ne vardı? Elimdeki bu görünmez teknolojinin sınırları neydi? Sadece bir MP3 çalar olamazdı, bu çok saçma olurdu. Beynimdeki işitsel korteksi (duyma merkezi) manipüle edebiliyorsa, görsel korteksi (görme merkezi) de manipüle edebilir miydi? Mantıken edebilmeliydi.

'Hadi bakalım,' dedim kendi kendime. 'Görmeyi dene.'

Karşımdaki boş, beyaz duvara odaklandım. Gözlerimi kısıtım. Basit bir şeyle başlamalıyım. Mesela havada asılı duran kırmızı bir elma... Ya da Iron Man filmlerindeki gibi şeffaf bir ekran... Tüm irademle o boşlukta bir görüntü oluşmasını diledim. Beynime 'Gör!' diye emir verdim. Odaklanmaktan şakaklarım zonkladı.

Ama başarısız oldum.

Duvar hala aynı boş duvardı. Ne bir piksel, ne bir renk, ne de bir ışık hüzmesi... Hiçbir şey değişmedi. Gözlerimi kapatıp hayal etmeyi denedim ama o da sadece sıradan bir hayaldi, gerçek bir görüntü bindirmesi değildi.

Tabii ki, haklısın. Boşluklu hali hem daha havalı duruyor hem de okuması daha rahat.

Sonra durup düşündüm. Dün gece nasıl başarmıştım? Oturup notaların frekansını hesaplamamıştım. Sadece mırıldanmıştım. Şarkıyı duymayı arzulamıştım. Sonraki üç saat boyunca mantık kurmaya çalışmıştım ama çözüm aslında çok basitti: Mantiği boş verip, sadece sonuca odaklanmak.

Belki de görsel için de aynısı geçerliydi. Pikselleri tek tek zihnimde oluşturmaya çalışmak yerine, sadece bir telefona baktığımı hissetmeliydim.

Tekrar denedim. Gözlerimi kapattım ve elimde bir telefon olduğunu, ekranına baktığımı hayal ettim. İlk başta, bozuk bir televizyon kanalı gibi gri bir karıncalanma oldu. Görüntü gelir gibi oldu, dalgalandı ve kayboldu.

Pes etmedim. Yaklaşık yarım saat boyunca, tıpkı o geceki gibi zihinsel kaslarımı zorladım. Odaklandım, gevşedim, tekrar odaklandım. Bazen renkli lekeler görüyordum, bazen mide bulandırıcı bir baş dönmesi yaşıyordum ama net bir görüntü yoktu.

Sonunda sabrım taştı. "Lanet olsun," dedim kendi kendime. "Olmuyor işte."

Bari gidip gerçekten telefonuma bakayım, kim yazmış kim aramış göreyim diye düşündüm. Elim komodinin üzerindeki telefona uzandı.

Tam o sırada, yani "Bildirimlere bakmalıyım" diye düşündüğüm o milisaniyede...

BAM!

Gözlerimin önünde patlayan o beyaz ışık o kadar şiddetliydi ki, ilk birkaç saniye kör olduğumu, retinamın yandığını sandım. Acıyla inledim ve ellerimi gözlerime siper ettim. Ama ışık dışarıdan gelmiyordu, ellerim ışığı kesmiyordu. Işık kafamın içindeydi.

Görüntü yavaşça netleştğinde, şoktan nefesim kesildi.

Havada asılı duran, 4K çözünürlükte, pırıl pırıl parlayan şey... Benim telefonumun ekranıydı. Rastgele bir arayüz değildi bu. Benim duvar kağıdım, benim bildirimlerim (çünkü bildirimlerin birinde ismim yazıyordu), hatta sağ üstteki %42 şarj göstergem... Her şey birebir oradaydı.

Ama asıl sarsıcı olan bu değildi. Asıl olay hızı.

Elim hala komodine doğru uzanıyordu. Gözümün önündeki ekrana dokunmak için parmağımı kaldırmaya çalıştım ama bu hareket bana o kadar hantal, o kadar yavaş geldi ki... Sanki suyun altında yumruk atmaya çalışıyordum. Biyolojik ellerimin gecikme süresi sinir bozucuydu.

"Ellere gerek yok," diye düşündüm.

Sadece desenimi düşündüm. Tuşlamadım, parmağımı oynatmadım. Sadece deseni aklımdan geçirdim.

Ve anında, sıfır gecikmeyle kilit açıldı. Ana ekran önümdeydi. Fiziksel bedenim salyangoz gibi kalırken zihnim ışık hızındaydı.

Bu dijital dünyada, parmağımı bile kıpırdatmadan sörf yapmak beni büyülemişti. Ama dolaşırken, beni daha da dehşete düşüren başka bir detayı fark ettim.

Okumama gerek yoktu.

Normal bir insan için "okumak" demek; harfleri görmek, kelimeleri birleştirmek ve anlamlandırmak demektir. Bu bir süreçti, zaman alırdı. Ama bende bu süreç yok olmuştu.

Gördüğüm her şeyi beynim direkt soğuruyordu.

Sosyal medya uygulamalarını açtım. Normalde her gönderide durup, resme bakıp, altındaki açıklamayı okumam gerekirdi. Ama şimdi...

Ana sayfada hıphızlı bir şekilde, neredeyse ışık hızında en aşağıya kadar kaydardım. Gözlerim için sadece bulanık bir renk cümbüşüydü ama beynim için her şey kristal netliğindeydi.

Kaydırma bittiğinde, o bir saniye içinde geçen yüzlerce gönderinin neyden bahsettiğini, kimin kime ne laf attığını, hangi fotoğrafın nerede çekildiğini ezbere biliyordum. Bilgi, bir nehrin denize dökülmesi gibi zihnime akmış ve yerini bulmuştu.

Açtığım videoların sesi -artık kanıksadığım üzere- kulaklarıma değil, doğrudan zihnimin merkezine akıyordu. Bu gerçekten inanılmazdı. Yatağımda ölü gibi yatarken, zihnimde videolar oynatıyor, internete bağlanıyor ve veri okyanusunda yüzüyordum.

Peki, bunu tam olarak nasıl yapıyordum? Biyolojik bir beyin modem gibi nasıl çalışabilirdi? Henüz hiçbir fikrim yoktu. Ama dürüst olmam gerekirse, şimdilik cevabı bulamasam da olurdu. Çünkü bu güçle yaşamamanın harika olacağı kesindi.

İnsanlık olarak artık Bilgi Çağı'nda olduğumuzun bilincindeydim. Elimde, gezegenin en gelişmiş süper bilgisayarından bile daha hızlı bir işlemci -yani kendi beynim- varken, bunu basit videolarla harcamak hakaret olurdu.

Öğrenmeliydim. Her şeyi öğrenmeliydim.

Ama bir sorun vardı: İnternet bir çöplüktü. Sosyal medya ve haber siteleri; manipölasyonlar, yalan haberler ve komplo teorileriyle doluydu. Bu kirli veriyi olduğu gibi zihnimde almak, virüslü bir disketi sisteme takmakla eşdeğerdi.

Bu yüzden yeni bir protokol denedim. Belki de bu "zihin", gelişmiş bir Yapay Zeka mantığıyla çalışabiliyordu.

"Tüm interneti tara," diye geçirdim içimden. "Ama sadece doğrulanmış, bilimsel, tarihsel ve kanıtlanmış bilgileri süz. Geri kalan tüm gürültüyü sil."

Bunu düşündüğüm saniye, artık odamda değildim.

Duvarlar, yatak, pencere... Hepsini silindi. Kendimi sonsuz, dipsiz ve ışıltılı bir veri okyanusunda akarken buldum. Bu, Matrix'teki yeşil kodları izlemek gibi değildi; bu, o kodların ta kendisi olmaktı. Dur durak bilmeyen bir nehir gibi, insanlık tarihinin tüm birikimi beynime akıyordu.

Normalde bir insan beyninin saniyede eriyip akması gerekirdi. Ama ben en ufak bir acı veya yük hissetmiyordum. Aksine... Hafifliyordum. Cahilliğim silindikçe, zihnim berraklaşıyordu.

Bir iki dakika sonra -ki bana yüzyıllar gibi gelmişti- veri akışı durduğunda, odama geri döndüm. Ama artık odaya giren o çocuk değildim.

Yenilenmişim.

Her şeyi biliyordum. Sadece ansiklopedik bilgi değil, derinlemesine, sebep-sonuç ilişkisiyle biliyordum. Yaklaşık 900 yıl önce, Avrupa'nın o karanlık Orta Çağ döneminde, halkı "Cennetten tapu satma" (Endüljans) yalanıyla manipüle eden kilisenin ve Haçlı Seferleri'ni başlatan Papa II. Urbanus'un o günkü kahvaltıda ne yediğine kadar her detaya hakimdim.

Kısa bir iç tarama yaptım. Beynime tam 2.5 Petabayt (yaklaşık 2.5 milyon Gigabayt) saf bilgi yüklenmişti.

Normalde bu kadar bilgi bir insanı delirtirdi. Ama ben bir ağırlık hissetmiyordum. Baş ağrısı yoktu, şaşkınlık yoktu.

Artık şaşırmıyordum da. Çünkü ben artık o eski ben değildim. Bu zihinle birleşmişim, biz "bir" olmuştuk.

Artık bu zihnin sınırları sadece benim hayal gücüme bağlıydı ve ben bu sınırları sonuna kadar zorlamaya kararlıyım.

O an basit bir mantık yürüttüm: Eğer kendi telefonuma, hiçbir fiziksel bağlantı, Bluetooth eşleşmesi veya 'izin ver' butonu olmadan zihnen bağlanabiliyorsam... Bu sadece benim cihazımla sınırlı olamazdı. Protokol aynıydı. Dalgalar aynıydı.

'Başka cihazlar...' diye düşündüm. 'Başka telefonlar, bilgisayarlar... Hepsine girebilmeliyim.'

Test etmek için en yakın ve en güvenli hedefi seçtim: Alt katta oturan babamın telefonu.

Babamın telefonunu zihnimde canlandırıdığım an, odamdaki hava değişti sanki. Duvarların ötesini, alt kattaki sinyal akışını hissederek gibi oldum. Ve saniyesinde, babamın telefonunun ekranı, kendi telefonumun yanına,

havada asılı ikinci bir pencere olarak açıldı.

Ancak bir sorun vardı: Kilit ekranı.

Babamın şifresini bilmiyordum. Ekranda o tanıdık desen kilidi ve parmak izi talebi duruyordu. Normalde burada durmam gerekirdi.

Ama içimdeki o ses, o dijital benlik, buna sadece güldü.

'Şifreler kullanıcılar içindir,' dedi o ses. 'Sen kullanıcı değilsin. Sen sistemsin.'

Şifreyi bulmaya çalışmadım bile. Bilmeme gerek yoktu. Zihnim, cihazın arayüzünü aşır ve direkt çekirdek yazılımına (Kernel) odaklandı. O an, telefonun güvenlik duvarının, şifreleme protokollerinin zihnimin karşısında nasıl aciz kaldığını gördüm. Bir kağıdı yırtmak kadar kolaydı.

Sanal bir parmak şıklatmasıyla, şifreleme protokolleri kumdan kaleler gibi dağıldı.

Kilit ekranı kayboldu ve babamın ana ekranı, tüm çıplaklığıyla önümdeydi. Son aramaları, mesajları, galerisi... Her şey avucumun içindeydi.

Teorim korkutucu bir netlikle doğrulanmıştı.

Ben sadece kendi zihnimi kontrol etmiyordum. Elektriğin ve verinin geçtiği her yer, artık benim oyun alanımdı.

Aslında denemek istediğim, merak ettiğim tonla şey daha vardı. Normalde bir insan beyninin bu kadar yoğun veri işledikten sonra yanması, burun kanaması geçirmesi gerekirdi. Ama ben en ufak bir yorgunluk hissetmiyordum. Bu yeni zihin, korkutucu derecede verimli çalışıyordu; sanki hiç ısınmayan süper iletken bir işlemci gibiydi.

Yine de bugünlük bu kadar yeter dedim. Kendimi kaptırırsam gerçeklikten tamamen kopabilirdim.

Aşağı salona indim. Annemlere, 'Ben biraz dışarı çıkıyorum, hava alacağım,' dedim ve cevaplarını beklemeden kendimi dışarı attım.

Yazlığın o sıcak, nemli akşam havası yüzüme çarptı. Biraz yürüyüş yapıp, son 24 saatte yaşadığım bu deliliği, başıma gelenleri sindirmek, olayların üzerinden geçmek istiyordum.

Sahile indim. Ayaklarımdaki şıpidik terliklere dolan kum tanelerinin gıcırtısını hissederek, suyun kumsalla buluştuğu o ıslak hatta yürümeye başladım.

Sağ tarafımda, ufuk çizgisine yaslanmış muazzam bir gün batımı vardı. Güneş, turuncu ve morun en vahşi tonlarına bürünmüş, karşıdaki dağların silüeti arkasında yavaşça kayboluyordu. Deniz, üzerine dökülen bu kızıl ışıkla sanki sıvı bir altına dönüşmüştü. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu, sadece sonsuzluğa uzanan o kusursuz renk geçişi vardı.

Bu manzara karşısında içimden bir iç çektim. 'Ah be,' dedim, 'keşke yanıma kulaklığımı alsaydım. Şu an arkada hafif bir duygusal şarkı ne güzel giderdi.

Sonra kendi kendime sesli bir kahkaha attım.

Eski alışkanlıklar ne zor ölüyordu... Kulaklığa ihtiyacım yoktu ki. Ben yürüyen bir ses sistemiymdim zaten. Sadece şarkının adını içimden geçirmem yetti ve o anın ruhuna uygun, melankolik ama huzurlu bir melodi zihnimde yankılanmaya başladı.

Müzik, zihnimde huzurlu bir fon oluştururken, iki gündür aklıma bile getirmediğim, getirmek istemediğim o kasvetli gerçek bir anda yüzüme çarptı: Okul, dersane, üniversite sınavı stresi...

Ve o an, durumun absürlülüğü karşısında duraksadım.

Korkunç bir gerçek beni çarptı. Artık bunların hiçbirine, ama hiçbirine ihtiyacım yoktu.

Sistemin "başarı" dediği şey benim için artık bir çocuk oyuncağı bile değildi. TYT ve AYT gibi milyonların kaderini belirleyen sınavlar, benim için milisaniyelik veri işleme süreçleriydi. Bir deneme kitapçığını elime aldığımı hayal ettim: Gözüm soruya değdiği saniye, cevap zihnimde beliriverecekti. İşlem yapmaya, kalem oynatmaya bile gerek yoktu. Sonuç, soru bitmeden belliydi.

Ama asıl sorun da buydu zaten. Bunu kimse bilemezdi.

Eğer yarın gidip "Ben her şeyi biliyorum, okulu bırakıyorum" dersem, ya deli damgası yerdim ya da bir laboratuvara kapatılıp kobay faresi olurum. Normal devam etmek zorundaydım. O sıkıcı sıralarda oturmak, bildiğim şeylerin bana "öğretilmesini" beklemek zorundaydım.

Bu, bir Ferrari'ye binip sıkışık trafikte saatte 10 kilometre hızla gitmeye zorlanmak gibi olacaktı. Fizik hocasının tahtada 40 dakikada ispatlamaya çalıştığı formülü ben salisesinde simüle edebiliyorken, onu dinliyormuş gibi yapmak... İşte asıl işkence bu olacaktı.

Derin bir nefes alıp denize taş fırlattım.

"Yapacak bir şey yok," diye mırıldandım. "Oyunculuğumu konuşturacağım."

Okul benim için artık bir eğitim yuvası değil, sadece bir sosyal eğlence alanı olacaktı. Dersler işkence olsa da, teneffüsler, geyik muhabbetleri ve arkadaşlarla geçirilen o boş vakitler... Belki de içimdeki bu "zeka"nın yalnızlığından beni kurtaracak olan buydu.

Okul, gelecek, para, aileyle ilişkiler... Bu başlıklar zihnimde birer pop-up penceresi gibi açılmaya çalışıyordu. Ama hayır. Dışarıya strateji kurmaya değil, sadece nefes almaya ve yaşadıklarımı sindirmeye çıkmıştım.

Bu yüzden zihnimdeki o görünmez "Tümünü Temizle" butonuna bastım. Düşünceleri sildim, kafamı boşalttım ve yürüyüşüme o huzurlu sessizlikle devam ettim.

Eve döndüğümde üzerimde tatlı bir rahatlama vardı. Odama çıkıp yatağıma uzandığımda ise bu yeni zihnin bana sunduğu ufak ama belki de en konforlu özelliği keşfettim.

Artık uyumak için yastıkla boğuşmama, sağa sola dönmeme gerek yoktu.

Tekne olayından beri zihnimi çok daha iyi kullanabildiğim için, vücudumun üzerinde de tam kontrole sahip olduğumun farkındaydım. Uyumak için koyun saymama gerek yoktu. Sadece uyumayı ufak bir anlığına düşünmem yetecekti.

Yastığa başımı koydum ve uyumayı düşündüm...

Bölüm 4: Değişim

Uyandım. Arada bir geçiş olmamıştı. Ne rüya vardı ne de uykudan uyanırken yaşanan o bulanık an. Geceydi ve bir anda sabah olmuştu. Sanki bir anahtar kapatılıp açılmış gibiydi. Bu düşünce hoşuma gitti. Muazzam bir şeydi.

Yataktan kalktım ve yavaş yavaş yazlıktaki o dar merdivenlerden aşağı indim. Tahtaların çıkardığı sesler her zamankinden daha belirgindi ama rahatsız edici değildi. Ev uyanıktı; sessiz, sakin ve alışıldık bir uyanıklık.

Annem mutfakta kahvaltıyı hazırlıyordu. Babam koltuğa uzanmış, televizyonda sevdiği dizilerden birinin tekrarını izliyordu. Ekrandan gelen tanıdık müzik evin içinde dolaşıyor, sabaha fon oluşturuyordu. Ben de koltuğun kenarına oturdum.

Koltukta otururken bir şey fark ettim. Alışkanlıklarım, ben fark etmeden değişiyordu. Eskiden saatlerce Instagram'da reels kaydırabilirken artık birkaç saniye yetiyordu. Karşıma çıkan içeriklerin hiçbirinde takılıp kalmıyordum; daha ekrana tam odaklanmadan ne olduğunu anlamış, tüketmiş oluyordum. Beynim, alıştığım hızın çok ötesinde çalışıyordu ve bu durum her geçen dakika bana daha normal gelmeye başlamıştı.

Ama tam da bu yüzden rahatsız oldum. Eğer bu şekilde devam edersem, bunun beni yavaş yavaş insanlardan koparacağını fark ettim. Her şeyi bu hızda algılamak, bir noktadan sonra yalnızlıktı. Bu düşünce bir anda kafama dank etti.

Mantıklı olan, bu gidişi kontrol altına almaktı. Zihnimi tamamen serbest bırakmak yerine, onunla yaşamayı öğrenmem gerektiğini anladım. Süper bilincim kapanamazdı; zaten kapanması da gerekmiyordu. Asıl mesele, nasıl çalışacağıydı.

Bu yüzden kendim için iki farklı kullanım şekli belirledim.

İlkinde, gündelik hayatta olduğum gibi kalacaktım. Süper bilincim tamamen devre dışı kalmayacak, algımın arka planında sessizce çalışacaktı. Gözüm bir şeye takıldığı anda, onun ne olduğunu bilecektim. Televizyona baktığımda açık olan dizinin adını, ekrandaki yüzlerin kime ait olduğunu ya da duyduğum bir sesin kaynağını anında algılayabilecektim. Ama her kare, her ihtimal, her olasılık aynı anda zihnime yüklenmeyecekti. Detaylar, ancak ben istersem derinleşecekti.

Bu haldeyken tepkilerim ve düşüncelerim insanların hızında kalacaktı. Normal görünecek, normal hissedecek, günlük hayatın içinde kaybolmadan var olabilecektim. İnsan kalmanın tek yolu buydu.

İkinci kullanım şekli ise odaklanmam gereken anlar içindi. Bu durumda süper bilincim tam kapasite devreye girecek, düşünceler olağanüstü bir hızda akacaktı. O kadar hızlanacaktı ki, etrafımdaki dünya bana yavaşlamış gibi hissettirecekti. Her saniye, her ihtimal ve her detay aynı anda analiz edilecekti. Bu hâl, ancak gerçekten gerektiğinde kullanılmalıydı.

Normal moduma geçtim.

Annem mutfaktan seslendi. Kahvaltı hazırda ama sesinden acele ettiği belliydi; birazdan çıkması gerektiğini söyledi. Merdivenlerden inerken evin sabah hâli çarptı yüzüme. Pencere aralığından giren güneş, masanın bir köşesini aydınlatmıştı. Çayın buharı havada asılıydı. Ev yaşıyordu.

Masaya oturduk. Peynir, zeytin, ekmek... Her zamanki düzen. Babam koltuğa yarı uzanmış, televizyonda dönen dizinin bir sahnesine takılmıştı. Diyalogları ezbere biliyor gibiydi ama yine de izliyordu. Annem çay doldururken bir yandan saate bakıyor, bir yandan "geç kalıyorum" diye söyleniyordu.

Ben de oradaydım. Konuşmaya katıldım, sorulara cevap verdim, arada gülümsedim. Her şey normaldi. Ve garip olan da buydu.

Normal moddayken bile algım tamamen kapanmıyordu. Söylenenleri anlamak için çaba harcamıyordum; kelimeler, tonlar, niyetler kendiliğinden yerli yerine oturuyordu. Ama bunların hiçbirisi üstüme gelmiyordu. Gürültü yoktu. Karmaşa yoktu. Bilerek yüzeyde kalıyordum.

Kahvaltı hızlıca bitti. Annem tabakları toplamaya başladı, babam kumandayı masaya bıraktı. Sandalyeler hafifçe geri çekildi. Sabah akışı tamamlanmıştı.

Bir süre sonra arkadaşlarımı aradım. "Denize inelim mi?" dedim. Uzatmadık. Zaten kimsenin uzun uzun plan yapacak hâli yoktu. Sahile indiğimizde güneş daha sertti, kum ayağımı yakıyordu. Suyu girdiğimde serinlik bir anda bütün düşüncelerimi bastırdı.

Deniz iyiydi. Dalgalar, şakalaşmalar, boş muhabbet... Kimse bir şey düşünmüyordu. Ben de düşünmemeyi seçtim. Güçlerimi daha derine kazmam gerektiğini biliyordum ama bunu biraz ertelemek istedim. O an sadece yüzmek, sadece gülmek yeterliydi.

Denizden çıktığımızda yorgundum ama keyfim yerindeydi. Tuz tenimde kururken, günün ağırlığı yavaş yavaş çöktü. Eve döndüğümde konuşasım yoktu. Kimseye bir şey söylemeden odama çıktım. Kapıyı kapattım.

Odanın sessizliğiyle birlikte gülümsemem de kayboldu.

Ve odak moduna geçtim.

Bu artık yabancı bir his değildi. Daha önce dokunduğum, sınırlarını sezdiğim o geniş alan yeniden açıldı. Fark şu ki bu sefer dağılmıyordum. Nerede durduğumu, neyi ne kadar hissettiğimi biliyordum.

Genel ağ yine oradaydı. Sessiz, sürekli ve canlı. Dünya çapındaki bilgisayarlar, telefonlar ve sunucular tek tek değil; tek bir bütünün parçaları gibi algılanıyordu. Hepsine dokunabiliyordum ama dokunmak zorunda değildim. Asıl fark da buradaydı: İstedğim anda dokunabileceğimi bilmek.

Ama şu an mesele dünyadaki bilgisayarlara dokunmak değildi. Etkim yalnızca siber kalamazdı. Bunun için paraya ihtiyaç vardı ve ben hâlâ küçüktüm

Bu yüzden küçük başladım.

Ama küçük başlamak için bile bir şeye ihtiyacım vardı: Sermaye. Ve benim cebimde, yazlıkta harcamak için babamın verdiği üç beş kuruş harçlıktan başka hiçbir şey yoktu. Ne borsaya girecek param vardı ne de ticarete atılacak birikimim.

Sırtüstü yatağa uzandım. Ellerim iki yanımda hareketsiz duruyordu. "Para kazanmak için paraya ihtiyacım yok," diye geçirdim içimden. Bu, eski dünyanın kuralıydı. "Benim sadece işlem gücüne ihtiyacım var."

Ve şu an dünyanın en güçlü süper bilgisayarı, kafatasımın içindeydi.

Gözlerimi kapattım. Zihnimdeki o görünmez arayüzü, küresel ağın en derin, en karmaşık katmanına yönlendirdim: **Blockchain**.

Milyarlarca dolarlık varlığın döndüğü, şifreli okyanus. Modern bankaları soyamazdım; çok fazla alarm, çok fazla insan faktörü vardı. Güncel kripto cüzdanlarına saldırmak da riskliydi; sahipleri aktifti, fark edilirse peşime düşerlerdi.

Benim aradığım şey başkaydı. Ben "dijital arkeoloji" yapacaktım.

Ağı taramaya başladım. Günümüzün o yüksek güvenli, çoklu imzalı (multi-sig) modern cüzdanlarını bir kenara ittim. Daha geriye, zamanın derinliklerine indim. 2010... 2011... 2012... Bitcoin'in sadece "internet meraklılarının oyuncağı" olduğu yıllar.

O dönemde insanlar güvenlik konusunda dikkatsizdi. Şifreler basitti, algoritmalar ilkeldi. Pek çok insan, o zamanlar değeri birkaç dolar olan Bitcoin'lerini unutup gitmişti. Şifresini kağıda yazıp kaybedenler, hard diskini çöpe atanlar...

Sahipleri tarafından terk edilmiş, sonsuzlukta sürüklenen "Zombi Cüzdanlar."

Zihnim bir radar gibi çalışıyordu. Milyonlarca adresi saniyeler içinde eledim. *Güçlü şifreleme... Aktif hesap... Borsaya ait... Ve sonra... Bir çatlak yakaladım.*

2011 yılından kalma, 12 yıldır tek bir giriş-çıkış işlemi görmemiş bir cüzdan. Şifrelemesi o dönemin amatörlüğüyle (SHA-256 öncesi zayıf türevler) oluşturulmuştu. Sahibi muhtemelen yıllar önce ölmüş ya da anahtarını tamamen kaybetmişti.

İçeriye baktım. **3.4 Bitcoin.**

O yıllarda belki bir pizza parası bile etmiyordu. Ama bugünün kuruyla... Yaklaşık **200.000 Dolar.**

Bir an duraksadım. Bu hırsızlık mıydı? Soğuk mantığım devreye girdi. "Hayır," dedi. "Bu para sistemin dışındaydı. Kayıptı. Kimsenin cüzdanından eksilmiyor, kimsenin emeğini çalmıyorum. Ben sadece dijital bir enkazı geri dönüşüme kazandırıyorum."

Vicdan muhasebesi yarım saniye sürdü ve bitti.

Şimdi teknik kısımdaydım. Bu cüzdanın "Özel Anahtarı"nı (Private Key) bulmam gerekiyordu. Normal bir bilgisayarın bu şifreyi kırması (Brute Force) yüzyıllar sürerdi. Ama ben deneme-yanılma yapmıyordum. Ben şifrenin matematiksel yapısındaki boşlukları **görüydüm.**

Zihnimdeki sanal parmaklar kilidin dişlilerine dokundu. Olasılıkları eledim. Algoritmayı tersine çevirdim. Bir saniye. Sadece bir saniye.

Kilit açıldı.

Cüzdanın kontrolü artık bende idi. Para avucumun içindeydi. Ancak en büyük hata, bu parayı alıp direkt kendi hesabıma çekmek olurdu. 12 yıldır uyuyan bir cüzdan aniden hareket ederse, "Whale Alert" (Balina Alarmı) botları Twitter'da bas bas bağırdı. Bütün gözler üzerime çevrildi.

İzi kaybettirmeliydim.

Zihnimde karmaşık bir "**Mikser Ağı**" kurdum. Parayı tek parça halinde değil, atomlarına ayırarak çektim. Bitcoin'i binlerce küçük parçaya böldüm, farklı alt coinlere (Monero, Litecoin) çevirdim, yüzlerce farklı borsanın ve geçici cüzdanın üzerinden zıplattım. Para o kadar çok el

değiştirdi, o kadar çok ağ arasında gidip geldi ki; dijital ayak izim bir kar fırtınasının içinde kayboldu.

Ve en sonunda... Yıkanmış, temizlenmiş ve kaynağı tamamen belirsiz hale gelmiş parayı, kendi kontrolümdeki güvenli ve yeni bir cüzdanda topladım.

Saniyeler içinde 200.000 doları, yani orta halli ailemin ömürleri boyunca bir arada göremeyeceği bir serveti, oturduğum yerden kendime çekmişim. Rakamlar ekranımda (zihnimde) parlıyordu ama gerçek dünyada hala cebinde beş kuruşu olmayan, şortlu bir lise öğrencisiydim.

Tam o an, zaferin sarhoşluğu yerini soğuk bir mantığa bıraktı. Hala devasa bir eksik vardı.

Bu parayı öylece çekip, annemin "harçlıklarını biriktirirsin" bana verdiği banka hesabına yatıramazdım. Bir lise öğrencisinin hesabına yurt dışından veya bir kripto borsasından aniden yüklü para girmesi, bankanın güvenlik yazılımlarını havai fişek gibi patlatırdı. MASAK, vergi dairesi, hatta annem... Hepsi kapıma dikilirdi.

Parayı "kazanmışım" ama henüz "sahibi" değildim. Sahibi olmam için önümde tonla yol vardı ama buna ihtiyacım yoktu. Ailemizin durumu gayet stabildi; benim de parasal anlamda herhangi bir sıkıntım yoktu. Evet, 200.000 dolar fazlasıyla cezbediciydi. Ama tüm interneti kontrol edebiliyor olsam bile, bu parayı 18 yaşıma gelmeden kendim için kullanmam imkânsızdı.

Bekleyebilirdim.

18 yaşıma kadar sabredip, bu meseleyi ondan sonra düşünmek en mantıklı seçimdi.

Derin bir nefes alıp zihnimi "Normal Mod"a aldım. Tam o anda aşağıdan, sokağın gürültüsüne karışan tanıdık sesler duydum. Bizimkiler. Sistemi uyku moduna alıp sandalyeden kalktım ve odamdan çıktım.

Kapının önünde beni bekliyorlardı.

Yazın o boğucu, yapış yapış sıcağı yerini yavaş yavaş akşam serinliğine bırakıyordu ama asfaltın sıcaklığı hala yüzüme vuruyordu.

Kaan, her zamanki hiperaktifliğiyle kaldırımın kenarında bir aşağı bir yukarı zıplıyordu; enerjisi asla bitmezdi. Yanında **Mert** vardı; grubun en sakini, dünya yansa umursamayanı... Şortunu ve tişörtünü giymiş, duvara yaslanmış boş boş gökyüzüne bakıyordu.

Gölgeye sığınmış olan kızlar ise **Selin** ve **Ece**'ydi. Selin grubun mantık sesiydi, her şeyi o planlardı. Ece ise tam tersi; neşeli, sosyal medya bağımlısı ve grubun dedikodu kaynağıydı. Şu an bile ikisi Ece'nin telefonuna eğilmiş, muhtemelen birinin Instagram hikayesini çektiştiriyorlardı.

Beni ilk fark eden Kaan oldu.

"Ooo, paşamız teşrif edebildi sonunda!" diye bağırdı, sesi sokağı çınlatarak. "Kök saldık oğlum burada, güneş altında eridik resmen."

"Abartma lan," dedim sırtarak yanlarına giderken. "İki dakika beklediniz."

"İki dakika mı?" diye araya girdi Selin, gözlerini devirerek. "Yarım saattir aşağıdayız Demir. Telefonlarına da bakmıyorsun. Yine hangi oyunun başındaydın Allah bilir."

İçimden acı bir kahkaha atmak geldi. Oyun... Evet, teknik olarak bir oyundu ama onların bildiği türden değildi. Onlar benim son model ekran kartımla Valorant falan oynadığımı sanıyorlardı; oysa ben az önce finansal sistemin buglarını sömürüyordum.

"Daldım gitmişim işte," dedim geçiştirerek. Mert omzuma vurdu.

"Boş verin şimdi, çocuk geldi işte. Ee, ne yapıyoruz? Evde otura otura şiştim."

"Sahile inelim," dedim hemen. Odamdaki o dijital suç mahallinden ne kadar uzaklaşırsam o kadar iyiydi. "Hava serinliyor, çekirdek kola yaparız, biraz deniz havası alırız."

Ece heyecanla atıldı. "Aynen! Hem gün batımında çok güzel fotoğraflar çıkar, ışık tam şu an mükemmel."

Hepsi onayladı. Yürümeye başladık.

Sahile doğru yürürken Kaan bombayı patlattı.

"Gençler," dedi sesini alçaltarak. "Sitede hoşlandığım biri var."

Ece anında atıldı, "Kim kanka? Hadi bize de söyle!" diye koluna yapıştı. Selin hemen diğer taraftan destek verdi: "Hadi söyle söyle, kimmiş?" Mert ise her zamanki gibi sakindi; konudan o kadar kopuktu ki yüzünde en ufak bir merak kıvrıntısı bile yoktu, sanki bambaşka bir dünyada gibi boş boş bakıyordu.

Ben hemen araya girdim.

"Tek bir kişi tahmin edeceğim," dedim Kaan'a bakarak. "Eğer doğruysa, doğru demek zorundasın. Var mısın?"

Kaan duraksadı, sonra sırtıttı. "Olur," dedi. "Nasıl olsa bulamazsın."

O bana meydan okurken, ben cevabı çoktan öğreniyordum. Konuştuğumuz o kısacık anda, istemsiz bir refleksle dijital ağını taramış, telefonunun kilidini aşmamış ama bildirim önizlemelerine sızmışım bile. Bu, arkadaşımın özel hayatını ihlal etmektir. Bir anlığına duraksadım. *Bunu yapmamalıydım*. Bu yetenek, arkadaşlarımın mahremiyetini delmek için değildi. Kendime bir daha buna dikkat etmem gerektiğini hatırlattım ama iş işten geçmişti; bilgi zihnimdeydi ve o şaşkın yüz ifadesini görme arzusu ağır basıyordu.

"Şu arka havuz tarafında oturan..." dedim gözlerimi kısıp odaklanıyormuş gibi yaparak. "Bizden bir yaş büyük İrem var ya... O olabilir mi?"

Kaan'ın gözleri kocaman açıldı, olduğu yerde kalakaldı.

"OHA!" diye bağırdı. "Nasıl bilebilirsin lan? Yuh!"

Sanki sihir yapmışım gibi yüzüme bakıyordu.

"Sadece tahmin kanka," dedim omuz silkerek. "Attım tuttu."

Mert, gökyüzüne bakmayı bırakıp Kaan'ı şöyle bir baştan aşağı süzdü. Yüzünde acımasız bir gerçekçilik vardı.

"Yuh kanka," dedi dümdüz bir sesle. "Kız senden en az bir kafa uzun. Topuklu giyse seni ezer geçer. Senin liginin çok üstünde o, Şampiyonlar Ligi oynuyor kız."

Kaan'ın yüzü düştü ama ben hemen araya girdim, omzuna sertçe vurdum.

"Saçmalama lan," dedim, ona ihtiyacı olan özgüveni pompalayarak. "Boy pos hikaye. Özgüven her şeydir. Yaparsın oğlum, git açıl. Ne kaybedersin?"

Kızlar da hemen destek verdi. "Aynen Kaan, çok tatlı çocuksun, niye olmasın?" diye gazi verdiler. Kaan'ı şişire şişire, ayaklarını yerden kese kese sahile indik.

Deniz kenarında, dalga sesleri eşliğinde yaklaşık bir saat havadan sudan konuştuktan sonra hava iyice kararmıştı. Sokak lambaları cılız ışıklarını yaymaya başladığında, "Hadi kalkın," dedim. Sahilin rehaveti bana göre değildi, biraz aksiyon lazımdı.

Yakındaki parka geçtik. Banklara yayıldığımızda ortaya gecenin iddiasını attım.

"Sıkıldım," dedim, grubun dikkatini çekerek. "Bir challenge yapıyoruz. Herkes sırayla kalkacak, rastgele karşı cinsten birinin yanına gidecek. Sonra gruptan yine karşı cinsten birini işaret edip, 'Şuradaki çocuk/kız seni kesiyor, haberin olsun' diyecek. Bunu yapamayan son kişi cezayı yer."

Grupta bir sessizlik oldu, sonra gözler parladı. Adrenalin kokusunu almışlardı.

"Olur lan, yaparız," dedi Mert, ilk defa heyecanlanarak. "Eğlenceli olur."

"Peki ceza ne?" diye sordu Selin.

Kaan, az önceki aşk acısını unutmuş, sinsi bir sırıtışla öne atıldı.

"Daha önce içtiniz mi bilmiyorum ama..." dedi sesini alçaltarak. "Kaybeden herkese içki ısmarlasın. Bira, votka, neyse artık."

Bir anlık bir duraksama yaşandı. Yasak elmanın cazibesi masaya konmuştu.

"Ben daha önce hiç içmedim," dedim dürüstçe. Hayatımda risklerin en büyüğünü alıyordum ama konu alkol olunca ben bile tecrübesizdim. "Biz de içmedik," dedi Ece, Selin'e bakarak. Mert omuz silktili. "Ben bir kere babamla bira içmiştim ama üç yıl önceydi. Tadı iğrençti."

Herkes birbirine baktı ve o sessiz anlaşma yapıldı. Cezayı kabul ettik. Tabii ki kimse kaytarıp "yaptım" demesin diye challenge'ı göz önünde, grubu ayırmadan yapacaktık.

"İlk ben başlıyorum," dedim ayağa kalkarak. Liderliği ele alıp korkusuz görünmem gerekiyordu.

Gözüme hemen ilerideki bankta tek başına oturan, telefonuyla oynayan o kızı kestirdim. Derin bir nefes alıp, sanki dünyanın en normal şeyini yapıyormuşum gibi yanına yürüdüm.

"Pardon, bakar mısınız?" dedim nazikçe.

Kız kafasını kaldırdı, "Ne var?" der gibi baktı.

Hafifçe eğildim, sesimi gizemli bir tona soktum. "Şu arkadaki bankta oturan çocuk var ya..." dedim ve bizim Mert'i işaret ettim. Mert o sırada muhtemelen gökyüzündeki yıldızları sayıyordu ve olaydan habersizdi. "...Seni kesiyor, yaklaşık beş dakikadır falan gözünü ayırmadı. Haber vereyim dedim."

Kız, Mert'e şöyle bir baktı, sonra bana döndü. Yüzündeki ifade o kadar netti ki, kelimelere dökse "Siktir git başımdan sapık mısınız nesiniz?" derdi. Gözlerini devirip tekrar telefonuna döndü.

Bozuntuya vermedim. Arkamı dönüp, yüzümde "Görev tamamlandı" gülümsemesiyle bizimkilerin yanına döndüm.

"Tertemiz," dedim banka otururken. "Kızın bakışları görmeniz lazımdı. İş benden geçti. Ee, sıra kimde?"

Sıra Kaan'daydı. Hiç tereddüt etmedi; doğuştan bir aktör gibi kalktı, bankta oturan kızın yanına gidip görevini tamamladı ve sırta sırta geri döndü. Sıra Selin'e gelince işler zorlaştı. Grubun en utangacıydı, "Yapamam, ölürüm daha iyi" diye directti ama mahalle baskısına dayanamadı. Onu neredeyse ite kaka gönderdik. Kıpırmızı bir suratla görevi tamamlayıp koşarak yanımıza döndüğünde kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Geriye Ece ve Mert kalmıştı. Adrenalin tavan yapmıştı. "Başla!" komutuyla ikisi de fırladı.

Ece tam bir avcı gibiydi. Park tenhaydı ama o, ilerideki bankta tek başına oturan çocuğu gözüne kestirmişti bile. Hiç acımadan yanına gitti ve az önce utançtan ölen Selin'i işaret ederek, "Şuradaki kız seni kesiyor," dedi. Mert ise... Zavallı Mert, şanssızlığın kitabını yazıyordu. Etrafına bakındı ama parkta o saatte kimse kalmamıştı, olan tek tük insanı da Ece kapmıştı ya da çok uzaktaydı. O kararsızlıkla bir o yana bir bu yana dolanırken süreyi tüketti.

Ece "Bitti!" diye bağırıp yanımıza çöktüğünde, Mert kaybettiğini anlamıştı. Omuzları düştü, yüzüne öyle bir hüzün, öyle bir "dünyanın yükü omuzlarımda" ifadesi çöktü ki... Ağır adımlarla yanımıza gelirken suratı beş karıştı.

Onun bu halini görünce grupta önce kıkırdamalar başladı, sonra yerini anıran kahkahalara bıraktı. Ama öyle böyle değil; Kaan yerden kalkamıyor, Ece gülmekten nefes alamıyordu. Kahkahalarımız parkın sessizliğini yırtınca, etraftaki banklarda oturan tek tük çiftler ve gece yürüyüşçüleri bize tip tip bakmaya başladı. Saat gece yarısına yaklaşıyordu ve sessizliği bozan tek şey bizdik.

"Yürüyün, linç yiyeceğiz," dedim gülerek. Toparlanıp ana yola doğru hızla uzaklaştık.

Yolda Mert cüzdanını çıkarıp içine baktı. Neyse ki nakiti vardı ama yüzündeki o acı ifade hala duruyordu.

"Eh," dedi kaderine razı bir ses tonuyla. "Challenge challenge'dır. Racon kesmeyelim."

Bu lafı üzerine yine kıkırdamaya başladık. Tekel bayisine yaklaştığımızda ne alacağımızı tartışıyorduk.

"Ben bir şey duymuştum," dedi Ece, sanki yasak bir büyüden bahsediyormuş gibi. "Jager diye bir şey. Çok popüler."

Kimseden itiraz gelmedi. Mert içeri girdi, biz kapıda bekledik. Beş dakika sonra elinde siyah poşetle çıktı. En büyük boy, buz gibi bir Jägermeister almıştı. Yanına da pet bardaklar ve birkaç paket cips... Hesabına giren o 2000 liralık "münasip" kazığı düşününce gülmek elde değildi.

Koca şişeyi ve poşetleri yüklenip tekrar sahile indik. Kimse görmesin, devriye atan bekçi falan denk gelmesin diye sahilin en ucuna, ışıkların vurmadığı o karanlık köşeye geçip yere çöktüverdik.

Selin hala şişeye bakıp inanamıyordu. "Yapıyoruz yani? Bayağı bayağı burada içiyoruz bunu?" dedi gözleri fal taşı gibi.

"Geri dönüş yok," dedim ve şişenin kapağını açtım. O "çıt" sesi gecenin sessizliğinde yankılandı.

Plastik bardakları ortaya dizdik. Mert, titreyen elleriyle herkese eşit koymaya çalıştı. Simsiyah, yoğun kokulu sıvı bardaklara doldu.

"Hadi," dedi Kaan, bardağını kaldırarak. "Mert'in cüzdanının ruhuna el fatiha!"

Bardakları tokuşturduk ve diktik.

Boğazımdan aşağı inen o yakıcı, baharatlı sıvı mideme ulaştığında garip bir sıcaklık yayıldı. Ve evet, itiraf etmeliyim... Daha birkaç saat önce yarım milyon lira aklamış, dijital dünyanın tanrısı gibi hissetmişim. İnsan, "Bir şişe içki mi seni heyecanlandıracak?" diye sorabilir. Ama cevap; evet. Gayet de heyecan vericiydi. Çünkü o işlemler soğuk, matematiksel ve yalnızdı. Bu ise... Bu canlıydı, riskliyi ve bizimdi.

İlk bardak yetmedi. "Zaten parasını verdik, ziyan olmasın" mantığıyla üçer bardak daha devirdik. Bardaklar küçüktü belki ama Jager sertti; kişi başı 300 mililitreyi bulmuştuk ki bu, bizim gibi acemiler için "şalteri indirmek" demekti.

Çok geçmeden dünya hafifçe ekseninden kaymaya başladı. Yıldızlar dönüyor, dalga sesleri kulaklarımızda uğulduyordu.

Sohbetler bir anda filtresiz, zıvanadan çıkmış bir hal aldı. Beyin ile dil arasındaki o sansür mekanizması tamamen devre dışı kalmıştı.

Kaan yere sırtüstü yatmış, gökyüzüne bağıırıyordu: "Aslında ben o kızı sevmiyorum, sadece köpeği çok tatlı diye seviyormuş gibi yapıyorum lan! Köpeği kaçıracığım oğlum, planım hazır!"

Selin ise o her zamanki mantıklı halinden sıyrılmış, peltak bir sesle söyleniyordu: "Şu sitenin havuzu var ya... Yarın gece gizlice gidip içine üç kutu deterjan dökeceğim. Köpük partisi yapmayan şerefsizdir! Yemin ederim yapacağım!"

Ece, Mert'in tişörtünü çekiştirip "Bu renk sana hiç olmamış, çıkar at denize, balıklar giysin!" diye tutturmuştu.

Ve ben... Kafamın içindeki o susmak bilmeyen, sürekli hesap yapan, sürekli analiz eden o dahi zihin ilk defa susmuştu. Yerine sadece gülen, sallanan ve anın tadını çıkaran aptal bir genç gelmişti.

Ve bu his, kazandığım 200.000 dolardan daha değerliydi.

Tam o sırada, alkolün sisiyle bulanıklaşmış zihnimde bir şimşek çaktı. Düşüncelerim yavaştı, veri akışı kopuktu ama temel mantık hâlâ oradaydı. Suyun altında nefesimi, kalp atışımı, vücut ısıyı kontrol edebilmişim. Peki ya şu anki hâlim?

Bu his... "Sarhoşluk" diye bildiğimiz şeyin büyük kısmı aslında kimyadan çok **yönetilemeyen bir karmaşaydı**: dengenin bozulması, gözlerin kayması, mide bulantısı, reflekslerin dağılması... Yani bedeninin değil, sinir sisteminin kontrolü elden bırakması.

Odaklandım.

Sanki beynimin içindeki kabloları tek tek tutup yerine oturtur gibi; önce **denge merkezini** (başımın içindeki o yalpalayan pusulayı) sakinleştirdim. Sonra göz kaslarımı ve odak mekanizmamı toparladım. Mideme yayılan o iğrenç dalgayı bastırdım; boğazımın gerisindeki kusma refleksini kapatmadım, sadece **eşiğini yükselttim**. Panik yoktu. Dağınıklık yoktu.

Bir iki saniye içinde uğultu azaldı. Dünya hâlâ dönüyor gibiydi ama artık benim etrafımda değil; sanki ben merkezimi bulmuştum. Görüntü, 240p'den 4K'ya çıkmış gibi netleşmedi belki... ama **kontrol geri gelmişti**. Ayıktım demek yanlış olurdu; alkol hâlâ kanımdaydı. Sadece onun bende yarattığı "gürültüyü" susturmuştum.

Etrafımdaki sarhoş kaosu, bir bilim insanının laboratuvar farelerini izlediği soğukkanlılıkla izledim. Teori doğrulanmıştı: Vücudumu değil sadece; **algıyı ve reflekslerimi de** moleküler bir hesap gibi düzenleyebiliyordum.

Ama bu hâl fazla temizdi. Fazla "ben" değildi.

Kamufle olmam gerekiyordu.

"Simülasyona devam," diye geçirdim içimden ve ipleri biraz gevşettim. Kontrolü tamamen bırakmadan... sadece yeniden dağıttım. Dünya tekrar hafifçe sallanmaya başladı. Ben de o yalpalamanın içine geri oturdum; onların hızında, onların hâlinde.

Sohbete daldım. Ece, Mert'in tişörtüne laf etmeye devam ediyordu.

"Lan Ece," dedim kelimeleri bilerek yayarak. "Sen Mert'in tişörtünü bırak da kendi ayakkabılarına bak. O ne öyle çizgi çizgi? Sansürlenmiş Epstein dosyalarına benziyor anasını satayım!"

Grup bir saniye duraksadı, sonra sahilde devasa bir kahkaha koptu. Mert gülmekten kuma kapaklandı, Kaan "Oğlum bu çok iyiydi!" diye bağırıyordu.

Hızımızı alamadık. "Bir bardak daha!" nidalarıyla şişenin dibini görmeye ant içmiştik. O sırada, bilincim kapanmadan hemen önce beynimin "Otopilot" kısmına iki kesin, tartışmaya kapalı emir girdim:

1. **Envanter Koruması:** Cüzdanı, telefonu, anahtarları ne pahasına olursa olsun kaybetme.
2. **Sistem Bütünlüğü:** Asla kusma. Zehri içeride tut ama dışarı atma.

Sonrası kopuk film kareleri gibiydi.

Bir bardak daha... Kaan'ın kuma bir şeyler yazması... Selin'in şarkı söylemeye çalışması... Ve en son, Mert'in boşalan dev Jager şişesini bir beyzbol topu gibi denize fırlatıp "Özgürsüünün!" diye bağırması...

Sonra karanlık.

Gözlerimi açtığımda dalga sesleri yoktu. Tavan pervanesinin gıcırtısı vardı.

Sahilde değil, kendi yatağımdaydım. Sabah güneşi perdelerin arasından sızıp gözüme mızrak gibi saplanıyordu. Doğrulamaya çalıştım ama dünya hala dönüyordu.

Normalde o kadar Jager'den sonra insanın midesinin iflas etmesi, tuvalete koşması gerekirdi. Ama midem taş gibiydi. Kusmamıştım. Beynim verdiği "Kusma" emrini o kadar ciddiye almıştı ki, vücudum alkolü atamamış, sabaha kadar sindirmeye devam etmişti. Yani teknik olarak hala sarhoştum, hatta kanımdaki alkol oranı tavan yapmış olmalıydı.

Aradaki saatler? Tamamen silinmişti. Nasıl eve gelmişim? Diğerlerine ne olmuştu?

Elimi cebime attım. Telefonum, cüzdanım, anahtarlarım... Hepsi yerli yerindeydi. "Eşya kaybetme" emri kusursuz çalışmıştı.

Hafızamdaki o karanlık boşluk (blackout) beni korkutmalıydı. Ama korkutmadı. İstersem zihnimdeki veri kayıtlarına inip o silinen saatleri geri getirebilirdim, biliyordum. Ama şu an başımdaki zonklama ve hala kanımda dolaşan zehirle uğraşmak zorundaydım.

Merdivenlerden inerken dünya hala hafifçe 15 derece sağa yatık gibiydi. Duvarlardan destek ala ala, zorlanarak mutfığa girdim.

Annem ve babam kahvaltı masasındaydı. Beni görünce aralarında kısa, manidar bir bakış geçti. "Her şeyi biliyorlar mı?" endişesiyle yüzlerine baktım. Babamın ağzındaki lokmayı yutarken kahkahasını zor tuttuğu, yüzünün kızarmasından belliydi. Annem ise elindeki çay bardağını tabağa sertçe bıraktı, bana döndü. Ses tonunu ciddi tutmaya çalışıyordu ama gözlerindeki o hınzır pırıltı her şeyi ele veriyordu.

"Dün gece 3'te eve geldin Demir," dedi, beni baştan aşağı, o perişan halimi süzerek. "Leş gibi kokuyordun ve ayakta duramıyordun. Naptınız?"

Babamın bıyık altından sırtıttığını görünce inkar etmenin anlamsız olduğunu anladım. Zaten yalan söyleyecek halim de yoktu.

"Sahile indik... Biraz içtik," dedim, sesim paslanmış gibi çıkıyordu.

O an, beklediğim azarlama yerine mutfakta bir kahkaha tufanı koptu.

Babam sonunda kendini tutamayıp masaya vurdu. "Oğlum, kapıdan girişini görmen lazımdı! Koridordaki vestiyerle kavga ettin resmen. Vestiyere 'Pardon kardeşim görmedim' dedin ya la!" diye gülerken gözünden yaş geldi. Annem de o ciddi duruşunu bozup kıkırdamaya başladı. "Ayakkabılarını çıkarmaya çalışırken, bağcıklarınla 10 dakika savaştın, sonra pes edip ayakkabılarla içeri girmeye çalıştın. Baban zor taşıdı seni yatağa."

Rahatlamıştım. Bizimkilerin bu konuda rahat olduğunu biliyordum ama bu kadar eğleneceklerini tahmin etmemiştim.

"Diğerleri nasıl, haberiniz var mı?" diye sordum, bir yandan masadaki suya uzanarak.

"Valla Mert'in babasıyla konuştum sabah," dedi babam gülerek. "Mert gece mutfağa girip buzdolabıyla konuşmuş, sonra yere kıvrılıp uyumuş. Durumlar stabil yani."

Telefonumu cebimden çıkardım. "Belki bir şeyler kaydetmişizdir," diyerek galeriye girdim.

Gördüğüm manzara, dün gecenin tam bir kaos belgeseliydi. Onlarca fotoğraf ve video vardı ve her biri bir öncekinden daha betardi.

Bir videoda, sahilden dönüş yolundayız. Kaan, dümdüz yolda yürürken görünmez bir engele takılıp, çizgi film karakteri gibi yüzüstü yere yapışıyor. Ece, kahraman edasıyla "Kardeşimi bırakmam!" diye bağırıp onu kaldırmaya çalışıyor ama sarhoşluğun etkisiyle dengesini kaybedip Kaan'ın sırtına çuval gibi düşüyor. Mert arkada, kameraya bulanık bir yüzle bakıp "Aşk tesadüfleri sever!" diye bağırıyor.

Başka bir videoda, evlere yaklaşırken kol kola girmişiz, avazımız çıktığı kadar Duman şarkısı söylüyoruz. Tam "Senden daha güzel!" kısmında Selin aniden duruyor, gözleri kayıyor ve şarkının en heyecanlı yerinde bir "Öğğk" sesiyle kaldırımındaki çalılara kusuyor. Biz ise şarkıyı kesmeden devam ediyoruz, Selin kustuktan sonra tekrar şarkıya katılıyor.

En bombası ise havuz başındaki videoydu. Mert, "Ben Yunus balığıyım!" diyerek havuza atlamaya çalışıyor, Selin onu tişörtünden yakalayıp tutmaya çalışırken ikisi birden kayıp neredeyse suyun içine düşüyorlar. Son anda parmak uçlarıyla kenarda durmuşlar ama o sarsıntıyla bu sefer Kaan, havuzun kenarındaki şezlonga kusuyor.

Ve tabii arka plandaki detaylar... Işıkları yanan evler, balkona çıkıp bize el kol hareketi yapan pijamalı komşular, "Sessiz olun bel!" diye bağırın o aksi Rıza amca... Bizim açımızdan efsane, site sakinleri açısından kabus gibi bir geceymiş.

Videolar bitince, zihnimin karanlıkta kalan kısımlarını aydınlatmaya, "Sistem Geri Yükleme" yapmaya karar verdim. Gözlerimi kapattım ve o silinen saatleri geri çağırdım.

Hatırladıkça yüzüme aptal bir sırıtış yayıldı. Kayıtlarda olmayanlar daha da komikti.

Kaan'ın evine doğru yürürken, ben bir ara sokak lambasına sarılıp "Neden bu kadar yalnızsın, senin de mi sevgilin yok?" diye lambayla dertleşmişim. Ece, yoldaki bir kediyi "Bu Kaan'ın köpeği!" diye kucağına alıp eve götürmeye çalışmış, kedi tırmalayınca "Nankör!" diye arkasından bağırılmış.

En komiği ise Kaan'ı bırakma anımızdı.

Kaan'ın kafa o kadar gitmişti ki, bahçe kapısının ardına kadar açık olduğunu idrak edemiyordu. "Kapı kilitli, sızmamız lazım!" diye fısıldayıp, açık kapıdan geçmek yerine yandaki alçak bahçe duvarından atlamaya çalıştı.

Duvarın tepesine çıkmaya çalışırken ayağı kaydı, patates çuvalı gibi bahçedeki ortancaların içine düştü. Ama hiç bozulmadı, çalılarının arasından kafasını çıkarıp bahçedeki cüce heykeline "Şşşt, sessiz ol, devriye geziyorlar" diye "sus" işareti yaptı.

O gürültüye annesi verandaya çıktı tabii. Kadın gecenin köründe bahçede debelenen oğlunu görünce şok oldu. Kaan annesini görünce toparlanmaya çalışıp asker selamı verdi ve "Komutanım, operasyon tamamlandı, kayıp vermedik ama Mert onurunu kaybetti!" diye bağırdı. Annesi "Kaan, Allah cezanı vermesin oğlum, gir içeri" diye bunu kolundan tutup sürükleye sürükleye içeri soktu.

Gülmekten karnıma ağrılar girerek Kaan'ın evine, onu kontrol etmeye gitmek üzere evden çıktım. Dün gece sadece parayı değil, rezilliğin de dibini bulmuştuk anlaşılan.

Kaan'ı evden adeta kazıyarak çıkardım. Hala biraz sarsaktı ama temiz hava iyi gelmişti. Yolda diğerlerini de toplayıp, sitenin arkasındaki o gölgelik parka geçtik. Herkesin gözleri hafif şişti ama yüzlerdeki o pişkince gülümseme her şeye değdi.

"Bayağı aksiyon yaşamışız anlaşılan," dedim, geceye atıfta bulunarak.

Grup bir anda kıkırdamaya başladı. "Oğlum hem de nasıl," dedi Ece. "Hayatımın en saçma gecesi idi."

"Bende kayıtlar ve o efsane fotoğraflar var," dedim telefonumu sallayarak. "Sizde de varsa atın gruba, anı olsun. İleride çocuklarımıza 'Bakın babanız nasıl ortancaların içine düştü' diye gösteririz."

Telefonlar çıktı, WhatsApp grubu bir anda fotoğraf ve video yağmuruna tutuldu. Her gelen fotoğrafta kahkahalarımız parkta yankılanıyordu.

Sonra Kaan, konuyu asıl meseleye getirdi. "Ee, herkesin durumu ne? Aileler ne dedi? Kızılıcak sopası yiyen var mı?"

"Benimkiler kızmak yerine güldüler," dedi Kaan.. "Annem 'Bir daha bahçeye düşersen seni orada bırakırım' dedi sadece."

"Benimkiler de öyle," dedim. "Babamın sabahki halini görmeniz lazımdı, adam eğlendi resmen."

Selin hafifçe yüzünü buruşturdu. "Benimkiler biraz söylendi, 'Ne bu halin kızım' falan dediler ama onlar da gülmekten kendilerini alamadı. Videoları izletince annem yumuşadı."

Mert en rahatımızdı. Arkasına yaslanıp kollarını iki yana açtı. "Benimkiler yazlıkta değil, şehir dışındalar. O yüzden ruhları bile duymadı. Temiz iş."

Ece de omuz silkti. "Benimkiler çok gülmedi ama kızmadılar da. 'Gençlik işte' deyip geçtiler."

Herkesin durumunun "okey" olması içimi rahatlattı. Operasyon kazasız belasız atlatılmıştı.

"Bunu arada sırada yapalım ya," dedi Kaan hevesle. Sonra midesini tutarak ekledi: "Tabii biraz daha az içerek. Jager fena çarptı."

Ben kendi sarhoşluğumu çoktan "Sinir Kontrolü" ile silmiştim ama onlara uyum sağlamak için "Aynen," dedim.

Yarım saat kadar parkta, o tatlı sabah serinliğinde sohbet ettik. Ardından güzel bir kahvaltı ve üzerine tuzlu suyun o ayıltıcı etkisi... Denize girip çıktığımızda herkes kendine gelmişti ama yorgunluk da bastırmıştı. Yazlık klasiği olarak herkes öğle uykusuna çekilmek üzere evlerine dağıldı.

Tabii ben uyumayacaktım.

Eve girip odama geçtim. Perdeleri çektim, loş bir ortam yarattım. Yatağıma uzandım ama uyumak için değil, çalışmak için.

Zihnimdeki kontrol paneline ulaştım ve ***"Odak Modu"***nu aktif ettim. Vücuduma "Uyku Taklidi" yapması için emir gönderdim:

- **Solunum:** Yavaş ve ritmik. Dakikada 12 nefes.
- **Kas Tonusu:** Gevşek. Dışarıdan bakan biri için derin uykuda.
- **Zihin:** %100 Performans.

Annem odaya girip baksa mışıl mışıl uyuyan oğlunu görecekti. Ama içeride, zihnimin o karanlık ve sonsuz koridorlarında, devasa ekranlar açılıyor, veriler akmaya başlıyor ve yarım bıraktığım imparatorluğu kurma işi kaldığı yerden devam ediyordu.

Dünkü eğlence bitmişti. Şimdi iş zamanıydı.

Bugün planım farklıydı. Gücümün sınırlarını bu siber dünyada kimseye dokunmadan test edecektim; simülasyonla.

Tek tek insanların ne yapacağını birebir hesaplamak, benim için bile anlamsızdı. Ama kalabalıklar... Onlar tahmin edilebilirdi. Bireyler kaotikti, toplumlar değil. Bu fikri daha önce bir yerde okumuştum; insan davranışlarının tek tek değil, toplu hâlde öngörülebileceğini savunan eski bir teoride.

Zihnimin içinde, dünyamızın sadeleştirilmiş bir modelini kurdum. Gerçeğin kendisi değil; yeterince yakın bir gölgesi. Sistemler, alışkanlıklar, refleksler... Hepsi yerli yerindeydi.

Ne deneyeceğim belliydi.

Mega şirketler.

Bugünkü dünyayı kontrol eden güçlerden biriydi onlar. Onlarla uğraşmak ne demektir, buna bakıyordum.

Modern dünyanın en önemli şirketlerinden birini seçtim: Apple.

Simülasyonda, şirketin omurgasını oluşturan sistemlerin sustuğu, sunucularındaki verinin anlamını yitirdiği ve ekosistemin kilitletiği bir an yarattım. Milyarlarca cihazın aynı anda işe yaramaz hâle geldiği bir dünya.

Üç trilyon dolarlık bir şirket, tek bir anda anlamsızlaşmıştı.

Simülasyonu çalıştırdım.

Zamanı hızlandırdım ve 1 sonraya aldım. Baktığım gibi de içime bir şeyler oturdu.

Aradan bir yıl geçmesine rağmen küresel ekonomi ayağa kalkmamıştı. Yüz binlerce insan çadırkentlerde yaşıyor, Apple'a bağlı onlarca fabrika hayalet binalara dönüşüyordu.

Zamanı biraz daha hızlandırdım.

Grafikler düzelmiyordu. Sadece şekil değiştiriyordu. Bir yerde toparlanma başlıyor gibi oluyor, başka bir yerde daha sert bir düşüşe dönüşüyordu. Piyasalar hareket ediyordu ama iyileşmiyordu; canlı değil, refleks gibiydi.

Haber akışında aynı kelimeler dönüp duruyordu: "belirsizlik", "geçici önlemler", "küresel siber tehdit". Kimse net bir şey söylemiyor, kimse sorumluluk almıyordu. Devletler birbirini işaret ediyor, şirketler sessiz kalıyor, suç hep bir adım ötede duruyordu.

Bir röportaj takıldı gözüme. Kapanan bir fabrikanın önünde konuşan orta yaşlı bir adam. Ne bağıırıyordu ne de suçluyordu. Sadece, "Otuz yıl burada çalıştım," diyordu. "Bir sabah kartım okutmadı."

Başka bir yerde, çadırkentte büyüyen çocuklar vardı. Tablet yoktu, telefon yoktu; çoğunun ne zaman geri döneceklerini bilecekleri bir evleri de yoktu. Kriz, manşetlerden çoktan düşmüştü ama onlar hâlâ oradaydı.

Ekranları kapattım.

Sorun şuydu: Dünya yıkılmamıştı. Yangınlar çıkmamış, şehirler boşalmamıştı. Hayat devam ediyordu. Ama daha dar, daha sessiz ve daha kırılğan bir hâlde.

Ve ben, bunun sadece bir simülasyon olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Simülasyondan çıktım ama kafam hâlâ oradaydı. Biraz dinlenmem gerektiğini düşünerek, arkadaşlarım beni çağırana kadar uyumaya karar verdim.

Bir hafta gayet normal geçti. Arkadaşlarla gezmeler, babamla dizi izlemeler, deniz, havuz...

Bugün de denizden sonra, akşam saatlerinde babamla güzel bir film bulduk; onu izliyorduk. Babam bir haftadır işe gitmiyordu. Kendi iş yeri olduğu için üstünde durmamıştım ama bu durum yavaş yavaş kafama takılmaya başlamıştı..

Yakınlarımla özeline bakmamaya karar vermiştim ama bu kez kuralın önemi kalmamıştı. Babam sigara molasına çıkıp filmi durdurduğunda, telefonundaki mesajlara ve arama kayıtlarına baktım. Telefonunda bir hareketlilik yoktu. Zamanlamayı yalnızca filme odağımı kaybetmemek için seçmiştim.

Öğrendiğim şey pek iç açıcı değildi.

İş yeri bir aylığına kapatılmıştı ve durumumuz sıkıştı.

Boşta duran 200.000 doları kullanmam gerekiyordu ama aileme bir anda havadan on lira bile getirsem, bunun açıklamasını yapamazdım. Gücümü anlatmak zorunda kalırdım ki buna hazır değildim. Babamın iş yerine para göndermek de mümkün değildi. Sonuçta siberle alakalı bir iş değildi; bir diş kliniği idi. Bu parayı öylece içeri sokamazdım.

Para işi iptal idi. Keşke doğrudan sokmak mümkün olsaydı ama değildi; geriye kalan tek seçenek, dokunmamam gereken bir yere uzanmaktı: devlete.

Hızlı olmalıydım. Babam sigara molasından dönmeden önce bu işi halletmeliydim.

Odak moduna geçtim ve kliniğin kapatılmasına giden süreci gördüm. Gerekçeler küçüktü. Bu kadar küçük şeylerin, resmî bir karara dönüşüp bir aileyi köşeye sıkıştırabilmesi insanın içini kaldırıyordu.

Tereddüt etmedim. Babamı ve kliniği, fark edilmeden tutuldukları listeden çıkardım. Dosya kesinlikten alındı, yeniden inceleme sürecine girdi. Yarın yapılacak kontrolde, en fazla sözlü bir uyarı kalacaktı.

Babam salona geri döndüğünde film hâlâ duruyordu.

Hiçbir şey anlatmadım.

On dakika sonra mesaj geldi. Babam telefona baktı, sonra yüzü gözle görülür biçimde yumuşadı. Bir süredir peşinde dolaşan akbabalar yön değiştirmişti; üstelik bunun nedenini kendileri bile bilmiyordu.

Sonrasında filmi bitirdik. Uyumak için odama çıktım, yatağa uzandığımda aklıma takıldı. Evet, kliniği kurtarmıştım ama elimde bu güç varken neden daha fazlasını yapmayayım?

Babam yavaş yavaş yaşlanıyordu. Dış işleri onu yormuştu; asıl keyif aldığı şey, son zamanlarda yöneldiği estetik ve güzellik uygulamalarıydı. Hem daha rahattı hem de gerçekten iyiydi.

Düşünce orada şekillendi.

Görünürlük meselesini kendimce çözdüm. İnternetteki gürültü içinde, bazı şeylerin sessizce geri planda kalmasını, bazılarının ise öne çıkmasını sağladım. Klinik için hazırladığım, güzellik odaklı içerikler doğru yerlerde görünmeye başladı.

Etkilerini sabah görürüm diyerek uyumaya karar verdim. Artık saniyesinde uyuyup uyanmaya alışmıştım. Parmaklarımı şıklatırdım ve sabah olurdu.

İlk iş olarak reklama baktım. İzmir’de yaşayan yaklaşık iki yüz bin kişi görmüştü. Sayı fena değildi. Asıl önemli olan, bunun kliniğe nasıl yansıtılacağıydı; onu da gün içinde babamdan öğrenecektim.

Arkadaşlarla buluşalım dedim ama çoğu öğlene kadar ölü gibiydi. Ayakta olan tek kişi Kaan’dı. Aradım.

“Ne yapıyon lan?” dedim.

“Hiç,” dedi. “Tavana bakıyorum. Sen?”

“Her gün gezmekten sıkıldım. Aç pc’yi, oyun atalım.”

Bir an sustu. “MC mi?”

“MC.”

“Tamam lan gel.”

Sunucuyu açtık. Kim oyunu daha hızlı bitirirse, gün içinde diğerine bir şey yaptıracaktı.

“Bak,” dedi Kaan, “bu sefer ciddiylim.”

“Sen ne zaman ciddi oldun?” dedim. “Geçen gün tost makinesine ekmek koymayı unuttun.”

“Yoo.”

Dört saat oynadık. Ben lavda yandım, o creeper’a sarılıp patladı.

“Bu oyunda bana bir şey var,” dedi.

“Evet,” dedim. “Sen varsın.”

İkimiz de bitiremedik.

“Berabere,” dedim.

“Berabere falan değil,” dedi. “Ben az daha bitiriyordum.”

“Az daha sayılmıyor kanka.”

Diğerleri uyanınca denize indik. Sahilde klasik muhabbet, boş boş yatmalar, kimsenin bir şey düşünmediği o kafa. Eve dönünce Uno açıldı.

“Artı dördü saklayan net kötüdür,” dedi Selin.

Ece bana bakıp sırttı. “Demir’in eline geçti mi herkesin keyfi kaçıyor.”

Kartı masaya bıraktım. “Ağlamayın.”

Akşam Ece’nin doğum günü vardı. Herkes biraz dinlenelim dedi.

“Akşam dağıtıyoruz,” dedi Kaan. “Hazırlıklı gelin.”

Eve geçince, durup babamı aradım.

Telefonu açtığına sesi yorgundu ama garip şekilde mutluydu. Kliniğin aşırı yoğun olduğunu söyledi. Özellikle güzellik işleri için gelenler artmıştı, randevular dolmuş, bekleme listesi oluşmuştu.

“Bir anda oldu,” dedi. “Ne değişti bilmiyorum ama işler fena değil.”

“İyi bari,” dedim. “Kolay gelsin.”

Kapattım.

Kalan boş vakitte bu gücün nimetlerinden yararlanmaya karar verdim. Odama çıktım ve önüme devasa bir ekran yerleştirerek olabileceğim en rahat pozisyona geçtim. IMAX kalitesinde, görselliğiyle öne çıkan Avatar serisinin üçüncü filmini açtım.

Görüntü gerçekten muazzamdı. Çok müzik dinlediğim için sese zaten alışkındım ama bu sefer görüntü beni benden almıştı.

Film hikâyesiyle öne çıkmıyordu ama fena da değildi. Partiye bir saat vardı, Ece’lerin oraya geçtim.

Ece’lerin yazlığı, bizimkilere kıyasla daha geniş bir bahçeye sahipti ve bu akşam o bahçe tam bir festival alanına dönmüştü. Ağaçların arasına gerilen sarı led ışıklar, havuzun kenarına dizilen mumlar ve köşedeki dev hoparlörden yükselen bas ağırlıklı müzik...

Bahçe kapısından girdiğimde partinin çoktan "ısınma" turlarını geçtiğini fark ettim. Masaların üzerinde bira şişeleri ve renkli kokteyl bardakları vardı ama kimse dağıtmış değildi. Herkesin keyfi yerindeydi, ortamda hafif, tatlı bir çakırkeyiflik hakimdi.

Mert, her zamanki gibi stratejik bir konum seçmiş, açık büfe masasının hemen yanındaki şezlonga konuşlanmıştı. Bir elinde yarısı içilmiş birası, diğer elinde kürdanlı sosis tabağıyla ortamın lojistik sorumlusu gibi gelen geçeni izliyordu. Kaan ise DJ setinin (yani sadece bir laptop ve Spotify listesinin) başındaydı. Kafasına nereden bulduğunu bilmediğim neon renkli bir parti şapkası takmış, elindeki bardağı havaya kaldırıp zıplıyordu.

Beni görünce Ece koşarak geldi. Üzerinde parıltılı bir elbise vardı.

"Demiiiiir! Hoş geldin!" diye boynuma atladı. "Gelemeyeceksin sandım."

"Seni kaçırır mıyım?" dedim, elimdeki hediye paketini uzatarak. İçinde, dijital stok kayıtlarına girip 'tesadüfen' bulduğum o nadir manga seti vardı. Paketi açtığında çılgılığı bastı ve tekrar sarıldı.

Gece hızlı başladı. Kaan'ın saçma sapan remikslerine güldük, pastayı kestik ve havuz başına geçip ayaklarımızı suya soktuk. Ellerimizde içkilerimiz, tepemizde yıldızlar... Ben de o "çakırkeyif" dediğimiz sınırdaydım; kafamın içindeki o tatlı uğultuyla sadece anın tadını çıkarıyordum.

Bir süre sonra Selin, "Hadi," dedi. "Klasik ama eğlenceli. Doğruluk mu Cesaretlik mi?"

Şişe döndü, dolaştı ve ucu bana geldi.

"Demir," dedi Selin, gözlerinde şeytani bir pırıltıyla. "Doğruluk mu, cesaretlik mi?"

Arkamdaki şezlonga yaslandım, elimdeki biradan bir yudum aldım. "Cesaretlik," dedim rahatça.

Selin dudaklarını büzüp düşündü. Sonra bakışlarını sitenin diğer ucuna, karanlıkta kalan o "yasaklı bölgeye" çevirdi.

"Madem o kadar cesursun..." dedi, sesi kışkırtıcıydı. "Git ve Rıza Amca'nın bahçesindeki o meşhur, kimseye elletmediği porselen bahçe cücesini al getir. Masaya koy."

Grup bir anda sessizleşti.

"Oha Selin!" dedi Mert endişeyle. "Kızım adam nöbetçi kulesi gibi, uyumuyor bile. Ayrıca hepimiz içtik oğlum, refleks mefleks kalmadı. Rıza Amca'nın sağı solu belli olmaz, yakarsa fena yakar!"

Kaan şapkasını düzeltip araya girdi: "Ya içtik de o kadar içmedik, abartma sen de. Sarhoş değiliz, sadece güzeliz. Ama..." Duraksayıp bana baktı. "Yine de Rıza Amca büyük risk."

Ece de endişeyle koluma dokundu. "Demir yapma, boşver. Değmez."

Gülümsedim. Normal bir genç için, hele de kanında alkol varken bu görev imkansızdı. Ama onlar benim zihnimdeki kontrol panelinden habersizdi.

"Kabul," dedim ayağa kalkarak.

Mert kolumu tuttu. "Oğlum bak gaza gelme!"

"Beş dakika," dedim saatime bakarak. "Kronometreyi tut."

Bahçe kapısından çıkıp karanlığa karıştığım an, zihnimdeki alkolün etkisini silecek şalteri kaldırdım. Saniyeler önce algıyı yumuşatan o çakırkeyiflik, bir anda bıçak gibi kesildi.

Gözlerimi açıp kapattığım o kısacık saniyede alkolün sisini zihnimden sildim attım. Artık sallanan o adam değil, buz gibi berrak bir zihinle hedefe kilitlenmiş bir avcıydım.

Rıza Amca'nın evi 150 metre ilerideydi. Çitlerin dibinden, gölgelerin en koyu olduğu yerlerden süzıldüm. Rıza Amca verandadaydı, sandalyesini yan çevirmiş içerideki televizyona dalmıştı ama tehlike oradaydı.

Karanlıktan faydalanıp sessizce çimlere bastım. Adımlarımı o kadar kontrollü atıyordum ki, ben bile şaşıırıyordum.

Hedefim, verandanın hemen altındaki saksıların yanındaydı. Rıza Amca bir ara öksürünce olduğum yerde heykel gibi dondum. Neyse ki dönüp bakmadı, gözü ekrandaydı. O anki boşluktan faydalanıp cüceyi kaptığım gibi göğsüme bastırdım. Beklediğimden ağırdı ama duraksayacak lüksüm yoktu. Aynı sessizlikle, gölgelerin içinden geri çekildim.

Ece'lerin bahçesine geri döndüğümde tam 4 dakika 32 saniye geçmişti.

Mert tırnaklarını yiyor, Kaan "Kesin yakalandı" diye senaryo yazıyordu.

Bahçe kapısından girdim ve elimdeki porselen cüceyi, "tık" diye masanın tam ortasına, cips kaselerinin yanına bıraktım.

"Buyrun," dedim, nefesim bile hızlanmamıştı. "Rıza Amca selam söyledi."

Grup bir saniye cüceye baktı. Sonra bir çığlık koptu.

"YOK ARTIK!" diye bağırdı Kaan. Cüceyi eline alıp inceledi. "Oğlum bu gerçek! Altında Rıza'nın imzası var!"

Selin bana, sanki bir uzaylıya bakıyormuş gibi bakıyordu. "Sen... nasıl yaptın Demir? Adamın ruhu bile duymadı mı?"

Omuz silktim, masadaki bira şişemi elime alıp zafer yudumumu içtim. O keskin odaklanma halini yavaşça bırakıyor, tekrar partinin ritmine dönüyordum.

"Rıza Amca televizyondaki diziye dua etsin," dedim sırıtarak. "Yoksa şu an beni cücenin yanına dikmişti."

Mert ayağa kalkıp bana saygı duruşunda bulundu. "Ben sana 'Dahi' diyordum da inanmıyordun. Sen dahi değil, ninjasın oğlum."

Ece ise gözleri parlayarak, hayranlıkla bana bakıyordu. "Gecenin kahramanı belli oldu. Ama bunu geri nasıl götüreceğiz? Rıza sabah yokluğunu fark ederse siteyi yakar."

"Onu da," dedim Kaan'a bakarak, "Cesaretlik sırası kime gelirse o düşünsün."

Kahkahalar havada uçuşurken, kendimi koltuğa bıraktım. Böyle eğlenmek gerçekten çok keyifliydi.

Parti yavaş yavaş dağıldı. Müzik kısıldı, Mert bir ara kimseye çaktırmadan Rıza Amca'nın cücesini aldığı yere geri bırakacağını söyledi; ardından biri boş şişeleri toplamaya başladı,

havuzun etrafındaki kahkahalar yerini yorgun gülüşlere bıraktı. Kaan hâlâ bir şeyler anlatıyordu ama kimse tam olarak dinlemiyordu; cümleler yarım kalıyor, kahkahalar geç geliyordu.

Vedalaşmalar uzundu. “Yarın konuşuruz”lar, “fotoğrafları at”lar havada uçuştı. Bahçeden çıkarken arkamı dönüp baktım. Az önce dolup taşan yer şimdi sessizdi. Güzel bir akşamdı. Gerçekten güzeldi.

Birkaç saat sonra eve döndüm. Yatağa uzandığımda hâlâ partinin yorgunluğu üzerimdeydi; tek istediğim bir an önce uyumaktı. Ama uyku gelmeden önce aklıma tek bir şey takıldı: Hayatım aynı akıyordu ama ben aynı değildim.

Bu güç artık birleştiğim, yanımda taşıdığım bir süper özellik değildi. Fark etmeden hayatımın merkezine yerleşmişti.

Onsuz tek bir saati bile düşünemiyordum. Bunun korkutucu olması gerekirdi ama beni korkutmuyordu.

O artık bir güç değildi.
Bendim.